

handling, nemlig i Samlingen 1895—96, det blev da henvist til Indenrigsministerens Overvejelse, men det havde kun til Følge, at der kom et afslaaende Svar fra Ministeren. Mindretallet har imidlertid ment, at ganske de samme Grunde, som den Gang vare til Stede, og som foranledigede det samlede Udvalg til at gøre Indstilling om at henvise Sagen til Ministerens Overvejelse, endnu ere til Stede. Det er utvivlsomt, at Moselund Station i sin Tid er bleven lagt paa et uheldigt Sted. Naar Ministeriet ikke tidligere har villet gaa ind paa et Forslag om Ekspedition af Vognladnings- og Stykgods ved det allerede eksisterende Engesvang Sidespor, var det paa Grund af den korte Afstand fra Moselund Station.

Men det er gaaet med denne Station, som med forskellige andre Stationsanlæg ved de Jærnbaner, som oprindeligt ere anlagte som Privatbaner, og som senere ere gaaede over til at blive Statsbaner, idet private personlige Hensyn have gjort sig i meget høj Grad gældende med Hensyn til Valg af Pladser for Stationer, og der hersker formentlig mellem alle stedkendte ingen som helst Tvivl om, at Stationspladsen der er saare uheldigt valgt. Det fremgaar af Andragendet, som det er refereret her i Betænkningen, at den er lagt uden alt Hensyn til Vejforholdene der paa Stedet, saaledes at en Del af Beboerne paa Grund af de uheldige Vejforhold have en Omvej paa omtrent 1,500 Alen for at komme til Stationen, og at de skulle køre forbi Skifte-sporet. Nu er der en meget betydelig Ekspedition af Vognladningsgods til Engesvang, og det er aldeles klart, at det volder Beboerne ganske overordentlig store Vanskeligheder, at denne Ekspedition skal ske fra Moselund Station, der vil formentlig her være fuldstændig tilstrækkelig Trafik til at begrunde Oprettelsen af en saadan Ekspedition, som her er andraget om. Det vilde antagelig kunne forsvares af rent jærnbanomæssige Grunde at gøre det, og der er et meget varmt og indtrængende Ønske derom fra Beboernes Side. Jeg skal derfor anbefale dette Andragende til det høje Tings velvillige Opmærksomhed og mest af alt til den højtærede Ministers. I øvrigt vil Kredens Folketingsmand, som ganske anderledes end jeg er inde i de lokale Forhold, tage Ordet efter mig for at begrunde Andragendet, og han vil give en fyldigere og mere indgaaende Motivering af Andragendet, end jeg har kunnet give. Jeg skal kun paa Mindretallets Vegne indstille Andragendet til velvillig

Opmærksomhed saa vel fra den højtærede Ministers som fra det høje Tings Side.

Sloth: Mine Bemærkninger skulle nærmest være et Supplement til de Udtalelser, som den ærede sidste Taler (Neergaard) fremkom med angaaende det Andragende under Nr. 47, som er indsendt fra Beboerne fra Engesvang med flere Sogne. Et lignende Andragende var som anført til Behandling her i Tinget 1895—1896 og blev henvist til den ærede Ministers Overvejelse. Den ærede Minister gav et Svar Aaret efter, hvoraf det fremgaar, at det er af økonomiske Grunde, idet der kun er $\frac{1}{6}$ Mil fra Engesvang til Moselund Station, at Ministeren ikke har ment at kunne imødekomme Andragendet. Stillingen er nu noget ændret i Aar, idet altsaa Finansudvalgets Flertal ikke har fundet det rigtigt, for Tiden i alt Fald, paa ny at indstille det til Ministerens Overvejelse, saaledes at det nu kun er et Mindretal, der gør Indstilling, og jeg kan for saa vidt indrømme, at der kan være nogen Grund dertil; men i den Anledning nødsages jeg til at give en noget udførligere Fremstilling af, hvorledes hele dette Forhold er kommet til Stede ved Moselund Station.

Banen fra Silkeborg til Herning er bygget som en Privatbane i Henhold til Loven af 23de Maj 1873. Koncessionshaveren var en Kammerraad Møller fra Ringkøbing, der vistnok nærmest repræsenterede Handelsbanken her i Kjøbenhavn. Ved dette Baneanlæg ejede en Konsul Steenberg i Randers en Ejendom, der hed Moselundgaard, beliggende 2100 Alen Øst for Kolding-Viborg Landevejen, som gaar Syd og Nord paa gennem hele Kommunen. Det lykkedes denne Konsul Steenberg at trække Stationen hen fra den naturlige Plads ved Landevejen til en Lavning i Mosen, hvor nu Moselund Station ligger. Ekspropriationskommissionens Medlemmer, i alt Fald dem, der vare udvalgte af Amtsraadet, vare meget stærke Modstandere af denne Ordning og bestræbte sig for at undgaa at faa Stationen fra dens naturlige Plads ved Landevejen. Men denne Konsul Steenberg og Koncessionshaveren gjorde en Handel, idet nemlig Konsul Steenberg akkorderede med Koncessionshaveren om, at han skulde levere et vist Kvantum Tørv aarlig til Transport for Banen for at faa Stationen hen paa sin Mark og til Sikkerhed for Opfyldelsen af denne Forpligtelse gav han endogsaa Koncessionshaveren Panteret i sin Ejendom efter de andre Prioriteter, han havde.